

Апельсинове чудо

Аліна Стеценко

Скрик жагучого сонця сколихнув прірву неба й вона посипалася розмаїтими скалками на здичавілі зіниці блюзнірства, а через сито бистроногих промінчиків спадав грайливий дощик втіхи на усміхнені голівки дітей.

Спалах апельсинового зорепаду розпik вкрадене вугілля на потилицях безсоромників та освітив нації вірний шлях до свідомого пізнання.

Помаранчевий рай обігрів скривджених і знедолених та "спокушав" жовтогарячою ластівкою помилково загублених у тунельній зоні, а скуйовджений змій — невіглас застиг скрючений у безнадійному смороді власної нікчемності та безумства й труїв божий світ від безсилля.

Поглянь! Цей світ такий замалий — для нього, для його іржаво-гнилих зубів, що точать жили добротного заліза.

Цей світ такий завеликий — для нас, для нами створених добра і краси, як Бог є вічним в Любові.

Любі мої! Кохайтеся у помаранчевих пахощах перемоги! Народжуйте дітей з очима, без остраху розплющеними Правді, Свободі й Світові! Ми разом в ці дні й назавжди!